

נרטיב- דקל וילנאי

מן השורש אל צמר"ת הדקל

1

החוצה את מדבר יהודה ועולה לירושלים ממזרח, בכביש המתפתל מים-המלח, בוודאי יבחין במבנה של בית ספרנו, חטיבת הביניים דקל וילנאי אורט, הניצב על צלע ההר. מבנה איתן ורם המזמן לעומד בשעריו להשקיף על רכסיה המרשימים של ירושלים מחד ולהנות מצילם של עצי הדקל המעטרים את עירנו מעלה אדומים מנגד. באי בית-הספר נהנים מאוויר צחיח, רוח מלטפת ונוף מדברי רחב ידיים המזמן למתבונן בו סיפורים ארציים הנגלים דרך שכבות אדמה היסטוריות, תנכיות וציוניות. בית הספר הינו כנווה מדבר הניחן בדקלים איתנים, רמים ומטאפוריים, דקלים רחבי אפשרויות וצמיחה מתמדת אל עבר הצמרת, המעניקים השראה ורוח לעשייתנו.

"פַּעַם אַחַת הָיָה מְהֵלָה בְּדֶרֶךְ, רָאָה אָדָם אֶחָד (חוני המעגל) שֶׁהוּא נוֹטֵעַ חֶרֶב.

אָמַר לוֹ: זֶה לְכַמָּה שָׁנִים טוֹעֵן פְּרוֹת?

אָמַר לוֹ: לְשִׁבְעִים שָׁנָה.

אָמַר לוֹ: כְּלוּם בְּרִי לָךְ שֶׁתְּחִיָּה שִׁבְעִים שָׁנָה, וְתֹאכַל מִמֶּנּוּ?

אָמַר לוֹ: אֲנִי מְצַאֲתִי אֶת הָעוֹלָם בְּחֶרֶבִים; כִּשֵׁם שֶׁנִּטְעוּ אֲבוֹתַי לִי כֹּה אֶטֶע אֲנִי לְבְנֵי"

{תלמוד בבלי, מסכת תענית, דף כג, עמוד א}

חוני המעגל נוטע את עץ החרוב בזכות מחשבתו על הדורות הבאים. הוא למד מן העבר, חי את ההווה ונוקט יוזמה לעתיד. החרוב, עץ הגדל לאיטו מלמד על מידת הסבלנות ומצביע על ערכו של תהליך הצמיחה. כפי שצמיחת העץ לוקחת זמן רב כך גם תהליך הלימוד והקניית הערכים. אנו החיים כיום, בוחרים לראות את שרשרת הדורות במשקפיו של חוני המעגל ושואפים דרך החינוך לטעת ערכים ודרכם לדאוג לדורות הבאים. אנו מאמינים שתהליך צומח ומצמיח הוא בבחינת **צמיחה לדורות**.

תלמידי דקל וילנאי וצוותו צומחים מן השורש אל צמר"ת הדקל, וככאלו אנו מבררים זהות תוך כדי צמיחה אישית, מעצבים זהות לאור מנהיגים כמובילי דרך, מגבשים זהות לאור מקורות בעלי רוח יהודית, מפתחים ובונים תודעה אזרחית כחלק מזהותנו. זו משמעות **הצמר"ת** לאורה אנו צומחים, זה הגורם המארגן המגלם את סיפורנו הייחודי, בהשראתו מועברים התכנים, זו התהודה אשר משפיעה על עיצוב כתלי בית-הספר המזמנים שיח ושאלות מבררות זהות, מהם מתגבשת האווירה הבית-ספרית והשיח הבית-ספרי ולאורם נכתב החזון, גובשו גרעיני המומחיות וזוקקה הליבה הערכית.

את השורה "כי האדם עץ השדה, כמו העץ הוא שואף למעלה" (שלום חנוך מתוך ספר דברים, כ', י"ט), אנו מייחסים **לעץ הדקל**. הדקל צומח לאיטו, חלקיו משמשים לצרכים רבים ונותנים מענה

רב-גוני. צמיחת תלמידינו מביאה עימה שאלות, תובנות ותהיות מעצבות זהות במקביל לעשייה אקטיבית המשפיעה על דמות בוגר בית-הספר. צמיחה שיש בה שורשים, מטרותיה ברורות ורחבות ככפות הדקל ותוצריה מתוקים כטעם פרי התמר, היא בבחינת דאגה לדורות הבאים.

את ההשראה לתהליך הצמיחה ולתכנים, ניתן לזהות גם דרך דמותו של **זאב וילנאי** ז"ל על שמו קרוי בית-הספר. זאב וילנאי נהג לומר "**ואהבת לארצך כמוך**" (זאב וילנאי), הוא היה אוהב מולדת, חוקר ידוע אשר התפעל מנופיה של ארצנו, התהלך בשביליה והתבשם מצמחיה, וזה מה שחיזק את הקשר בינו ובין הארץ. כמוהו כמונו! אנו אוהבי ארץ המחנכים את תלמידינו להיות מובילי דרך, מנהיגים השומרים על כבוד האדם, החותרים למצוינות דרך חדשנות. תלמידינו הם חלק מקהילה רחבה, בעלי תחושת שייכות, אוהבי אדם ואוהבי מולדת ובדרך זו אין לנו ספק שיאהבו להיות בני העם הזה ובני הארץ הזו על כל נפלאותיה.

הנה כך בחרנו לספר את סיפורנו הייחודי, דרך עץ הדקל על כל איבריו וחלקיו שיש לו אזכורים רבים ומוטיבים בתרבות ישראל ומורשתה, הוא שהעניק לנו השראה עמוקה, הוא שלקחנו לנו כדימיו לצמיחה היונקת מן העבר המשותף שלנו ופורצת למעלה אל העתיד של כולנו – העץ והאדם. כששאלו את אמנון שמוש מה הוא רוצה להיות כשיגדל? הוא חשב וענה "**למה חייב אדם לוותר על השורשים, אם ליבו חפץ בכנפיים? השורשים מפסידים כל כך הרבה, כשהם תקועים באדמה ואינם יכולים לרחף ולראות את נופו האדיר של העץ שהם חלק ממנו ואת היער הגדול שהעץ כולו הוא חלק ממנו. והציפורים שעל העץ, שזכו ויש להן כנפיים, חסרות הן את האחיזה בקרקע. קניהן תלויים בחסדיה של רוח סערה ובחוסנו של העץ, שבסתר ענפיו הן חוסות. על כן, כשאהיה גדול אני רוצה להיות אדם עם שורשים וכנפיים.**" (אמנון שמוש). הלא כך תלמידי דקל וילנאי וצוותו שואפים להיות אנשים עם שורשים וכנפיים.

